

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupený Mgr. Janem Urbanem, advokátem, se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2016, č. j. OAM-207/LE-LE05-LE05-2015, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 5. 2017, č. j. 32 Az 35/2016 – 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Jana Urbana, **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu. Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) v průběhu řízení zjistil z databáze žalovaného, že žalobce svévolně opustil Pobytové středisko v Kostelci nad Orlicí bez udání adresy a místo jeho pobytu není známo. Místo pobytu krajský soud nezjistil ani dotazem na příslušné správní orgány, současnou adresu pobytu žalobce neznal ani ustanovený zástupce. Krajský soud proto řízení dle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu v záhlaví uvedeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) zastavil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení dle § 33 písm. b) zákona o azylu, neboť krajský soud neučinil všechny v úvahu přicházející kroky ke zjištění pobytu stěžovatele a jeho závěr o tom, že místo pobytu stěžovatele nelze zjistit, je tak předčasný. Krajský soud měl prověřit veškeré adresy, na nichž stěžovatel v průběhu řízení pobýval, případně další kontakty uvedené v průběhu řízení. Krajskému soudu nebyl znám důvod, proč stěžovatel pobytové středisko opustil. Kromě důvodů vedoucích k zastavení řízení mohl stěžovatel pobytové středisko opustit za účelem nástupu do pracovního poměru, což dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 271/2004 není důvodem pro zastavení řízení. Stěžovatel dále uvádí, že před dotazováním jednotlivých subjektů neuběhla lhůta 90 dní, a nelze tak s jistotou tvrdit, že pobyt stěžovatele je všem dotazovaným neznámý i v současnosti. Stěžovatel má dále za to, že se krajský soud měl sám pokusit o zastižení stěžovatele, a neměl se omezovat na pouhé písemné dotazování správních orgánů. Přijatelnost kasační stížnosti dle § 104a s. ř. s. stěžovatel spatřuje v tom, že procesní pochybení krajského soudu může mít zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Rozhodnutí věci rovněž dle stěžovatele přispěje k právní jistotě všech žadatelů o mezinárodní ochranu.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předně uvádí, že jak vyplývá z napadeného usnesení, krajský soud v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu bezúspěšně využil všechny dostupné možnosti vedoucí ke zjištění stěžovatelova aktuálního místa pobytu. Námitka ohledně nedodržení lhůty 90 dní je dle žalovaného bezpředmětná, neboť z účinného znění § 33 zákona o azylu byla devadesátidenní lhůta vypuštěna, a to od 12. 10. 2005, kdy vstoupila v účinnost novela zákona o azylu č. 350/2005 Sb.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[6] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 9 Azs 66/2014 – 69, publ. pod č. 3181/2015 Sb. NSS, dopadá pojem kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany na kasační stížnosti proti rozhodnutím krajských soudů, kterými se řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ve smyslu § 2 odst. 15

pokračování

zákona o azylu končí, ať již ve formě meritorní nebo ve formě procesní. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[7] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení zastaví, stanoví-li tak zvláštní zákon. Podle § 33 písm. b) zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce).

[9] K podmínkám postupu dle citovaných ustanovení se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 14. 8. 2009, č. j. 8 Azs 21/2009 - 91, v němž konstatoval, že vychází-li soud ve svém rozhodnutí z toho, že účastník řízení je neznámého pobytu, musí být ověření této skutečnosti přiměřeně aktuální. V rozsudku ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58, publ. pod č. 707/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že nemožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu je dána jen tam, kde soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí, a případně další pátrání v příslušných evidencích, pobyt žadatele nebyl zjištěn a zůstal zcela neznámý. Pokud i přes toto úsilí zůstane pobyt stěžovatele nezjištěn a zcela neznámý, lze řízení zastavit. V rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 8 Azs 26/2009 - 45, Nejvyšší správní soud konstatoval, že mezi soudy dostupné prostředky ke zjištění pobytu žadatele o azyl patří zejména dotaz na místo pobytu žadatele u obou správních orgánů, které mají dle zákona o azylu vést evidenci místa pobytu žadatelů o azyl, tj. Ministerstvo vnitra a Ředitelství služby cizinecké policie, podle okolností konkrétní projednávané věci lze uvažovat např. i o dotazu na místo pobytu žalobce u jeho zástupce, má-li nějakého, příp. pokus o doručení na adresu, kterou žalobce uvede v podání soudu.

[10] Ze soudního spisu je patrné, že krajský soud poté, co mu byla písemnost adresovaná stěžovateli vrácena jako nedoručitelná, z evidence žalovaného zjistil, že stěžovateli byla v období od 20. 7. 2016 do 19. 10. 2016 udělena propustka z Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, a to na adrese M. 451, P. Proto se následně pokusil stěžovateli písemnost doručit na uvedenou adresu, písemnost mu však opět byla vrácena jako nedoručitelná. Krajský soud se proto obrátil na žalovaného, Ředitelství služby cizinecké policie a Správu uprchlických zařízení žalovaného s žádostí o zjištění aktuálního místa pobytu žalobce. K dotazu bylo krajskému soudu od všech tří orgánů (ve dnech 16. 5. 2017 a 18. 5. 2017)

sděleno, že stěžovatel Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, kde měl poslední hlášenou adresu pobytu, dne 20. 10. 2016 opustil, aniž by uvedl místo svého dalšího pobytu. Také zástupce stěžovatele krajskému soudu sdělil, že mu pobyt stěžovatele není znám.

[11] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud vyvinul veškeré možné úsilí a využil všechny jemu dostupné možnosti, aby zjistil místo pobytu stěžovatele (jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany), avšak bezvýsledně. Ověřované skutečnosti je rovněž třeba považovat za zcela aktuální [k rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu o zastavení řízení dle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu srov. např. usnesení ze dne 18. 5. 2017, č. j. 4 Azs 69/2017 – 40, ze dne 7. 2. 2017, č. j. 8 Azs 263/2016 – 38, či ze dne 31. 3. 2015, č. j. 2 Azs 177/2014 – 63].

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje, neboť namítané hrubé pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva nebylo zdejším soudem shledáno. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo, než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 29. 7. 2016, č. j. 32 Az 35/2016 - 16, ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce Mgr. Jan Urban, advokát. Podle § 35 odst. 8 věta poslední s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta platí dle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. stát. Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti spočívajícím v písemném podání ve věci samé - kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Protože ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce proto činí 4114 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2017

pokračování

2 Azs 202/2017 - 20

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu